

din sufletul tău. Să nu stai liniștit până când nu ți-ai liniștit sufletul despre fratele tău, așa cât poți și cum poți, mai ales dacă și el, fratele tău, este dificil.

Cum vă mai spuneam, pacea sufletului nu o putem întemeia în noi după gura lumii și lătratul diavolilor, ci după neclintita sfătuire a Duhului Sfânt, ca fii ai Bisericii lui Hristos. Că oricum ne-ar zice și ne-ar ponegri și oricum ne-ar interpreta dușmanii, noi suntem ceea ce suntem – tot noi.

Sursa: Arhimandritul Arsenie Papacioc, „Scrisori către fiii mei duhovnicești”, Mănăstirea Dervent, Constanța, 2000, p. 61

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 19 decembrie**
18:00 – Sfântul Maslu / Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 20 decembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 21 decembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului)* → *Sfânta Mucenică Iuliana din Nicomidia, Sfântul Mucenic Temistocle*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

» »»«« «

Nu mai vorbești unul despre altul de rău! Vorbești numai de bine! Să știi că după cuvintele tale te va judeca. Sau după cuvintele tale te vei bucura! Că este o foarte mare rușine să vorbești de rău pe fratele tău de drum, în luptă cu același dușman nesuferit, diavolul!

Sursa: Arhimandritul Arsenie Papacioc, „Ne vorbește Părintele Arsenie vol. II”, Editura Episcopiei Romanului, 1997

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 98 / 14 decembrie 2014 ♦

DESPRE TĂCERE

Fiți atenți, că nu numai gândurile întunecă sufletul, ci și întâlnirile și tăifăsurile. [...]

După cum gândurile din cuget produc toate relele, tot așa, deopotrivă, și întâlnirile și vorbirile deșarte dezarticulează viața omului. De aceea, când veți vedea pe cineva că spune multe vorbe sau că-i plac discuțiile sau că își caută tovărășie, să nu aveți niciodată încredere în el. Este ca un zid peste care nu poți să treci. Dacă vei îndrăzni, vei cădea, îți vei sparge capul, se poate să-ți verși și sângele, se poate și să mori. Un astfel de om e o primejdie de moarte. De aceea, să vă îndepărtați de el, nu din lipsa dragostei, ci dintr-un cuget înțelept, pentru Dumnezeu. Pentru că nu se poate

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRUL

să-L am și pe Dumnezeu, și să trăiesc astfel.

Desigur, nu vom întrista niciodată vreun om, nici chiar o păsărică. Există însă o excepție: dacă-L iubim pe Dumnezeu și vrem să nu întristăm pe Duhul cel Sfânt, trebuie să ne întristăm pe noi înșine și oamenii, adică să fim rezervați cu ei. Nu față de persoana lor, ci în ceea ce privește purtarea noastră față de ei. Vrei ca mintea ta să evite vătămarea? Să nu-și piardă lumina, ca să nu fii orb cu cugetul? Atunci trebuie să-ți întristezi gândurile tale și pe oamenii din preajma ta, când le place să tăifăsuiască și să grăiască în deșert. Nu din cauza lor, ci dintr-o pricină foarte binecuvântată după Dumnezeu, pentru că vrei să-L iubești pe Dumnezeu și ca mintea ta să umble într-o înălțimi, să zboare într-o înalturi, să vadă cele dumnezeiești. Numai din acest motiv fugi departe de ei, pentru nici unul altul. Nici pentru că celălalt e rău, nici pentru că e păcătos.

Se apropie unul de tine. Tu știi sau îți dai seama că are chef de povești. Ce vei face? Ori devii iute și doar îl saluți și pleci, sau îi vei spune: „Iartă-mă, am treabă”. Vei găsi vreo îndreptățire cu înțelepciunea pe care ți-o va da Dumnezeu sau din experiența pe care o ai. Pentru că acestea sunt experiențe. Toată virtutea, toată sfințenia sunt

obișnuință și experiență. Când omul se obișnuiește să evite lațurile păcatului, dobândește apoi experiență și de departe își dă seama de lațul care îl va prinde. Dar cel neexperimentat în lucrurile duhovnicești este experimentat în cele lumești și nu poate să deosebească aceste stări. Nu-și dă seama de caracterul celuilalt, de purtarea lui. Mergi undeva și ți se propune să te așezi puțin ca să povestești. După chipul celuilalt, din zâmbetul lui, după locul în care șade, din felul în care șade și din felul în care privește poți să-ți dai seama de îndată dacă trebuie să stai cu el de vorbă sau nu.

Îl evit pe om numai pentru o pricină foarte binecuvântată după Dumnezeu, și atunci pentru că este așa sau așa. Niciodată nu ne amestecăm în viața altuia, pentru că întotdeauna este cinstit, este chipul lui Dumnezeu. Dar pentru Dumnezeu îl vom lăsa și ne vom face treaba noastră. Cu cât suntem mai înaintați în virtute, cu atât mai puțin îl vom mai întrista, pentru că știm cum să folosim armele duhovnicești. Cine nu știe, pentru că nu vrea să învețe, fie cade în lațurile gurii celuilalt, fie va întinde și el însuși lațuri, și se vor prinde ceilalți în lațurile lui. Astfel, unul se va prinde în lațurile celuilalt. Eu te voi târî pe tine și tu mă vei târî pe mine.

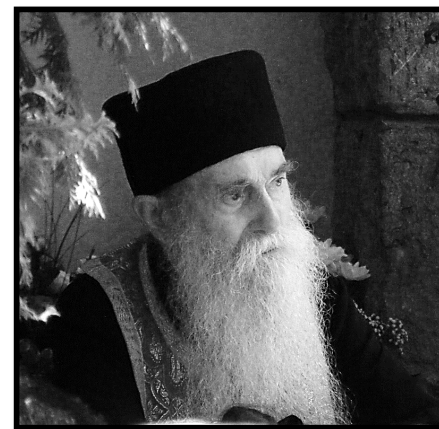
Așadar, dacă nu ești atent la acestea două, la gânduri și la oameni, ți se va întuneca mintea și ți se va moleși trezvia. Dacă într-o cantitate de vin adăugăm trei părți de apă, vinul ăsta nu o să-l mai putem bea, fiindcă a ajuns o poșircă. La fel se întâmplă și cu trezvia. Când mintea se întunecă de gânduri și de cuvinte, paralizează trezvia, o netrebnicește, o slăbește.

Cu siguranță, nimeni nu merge la taifas decât dacă L-a uitat pe Dumnezeu. De asemenea, când merg să trângănesc cu îndreptățirea sau cu dispoziția de a spune cuvinte duhovnicești, ca să-mi ajut, chipurile, fratele, să-i arăt dragostea mea. Prin urmare, când ne amintim de Dumnezeu, nu mergem la taifasuri și la tovarășii. Dar când îl uităm, atunci mintea ni se întunecă și tovarășii noștri nu mai sunt îngerii, sfinții și Dumnezeu, ci omuleții care ne înconjoară. Desigur, fiecare om de lângă noi este chipul lui Dumnezeu. Dar și o inimă care are propriile ei poftă. Astfel, ori mă amestec cu oamenii, ori sunt cu Dumnezeu.

Trebuie să știm că oamenii care stau la povești sunt, de obicei, niște însingurați. Când vedeți pe cineva căutându-și un tovarăș de taifas, să fiți siguri că este un însingurat, un strâmtorat, un năpăstuit, că are un anume egoism, un anume complex, o anume nemulțumire, și de aceea

nu simte comuniune nici cu obștea fraților, nici cu cerul. Adică unde sunt cuvinte, acolo este sărăcia inimii, a duhului, a minții. Unde este gașcă, acolo este și însingurare. Adevărata comuniune se află la cel care își curăță mintea și e atent la tovarășii lui. Acesta îl are ca prieten al său, ca tovarăș de discuție și de drum, pe Însuși Hristos.

Sursa: Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, „Cuvânt despre trezvie. Tâlcuire la Sfântul Isihie”, Editura Sfântul Nectarie, 2008

ARHIMANDRIT
ARSENIE PAPACIOC

NOI SUNTEM CEEA CE SUNTEM

Canonul este un lucru bun, dar e nimic pe lângă truda de a alunga ura